

Janes val

Jessica Larsen

Baserad på en sann berättelse

Connecticut, 1842

"Herren min herde är ..." Sången virvlade runt Jane Elizabeth Manning, men hon kunde inte fokusera på orden. Hon tittade på sina händer, djupt försjunken i tankar.

Hon hade anslutit sig till presbyterianska kyrkan för ett år sedan. Men hon kände ändå att något saknades. "Jag söker efter något mer", tänkte hon. Men vad kunde det vara?

När kyrkans möte var över gick Jane ut tillsammans med resten av församlingen. Löven började bli röda och gula. Solen glittrade på Norwalkfloden i närheten.

"En resande missionär har kommit till stan", sa en man. "Han är mormon och han säger att Gud talar till profeter igen."

Jane stannade till för att lyssna. Kunde det här vara vad hon sökte efter?

"Profeter?" sa en annan man hånfullt. "Som i Bibeln? Vem skulle lyssna på ett sådant budskap?"

"Det skulle jag!" utropade Jane. Några vände sig om och stirrade på henne, bland andra pastorn. Jane kände hur hon blev varm om kinderna.

ILLUSTRATIONER JIM MADSEN

Pastorn rynkade pannan. "Jag tycker inte att du ska gå och lyssna på honom. Det där är dumheter och inget annat. Förstår du?" När hon inte svarade nickade han och gick för att prata med någon annan. Jane såg honom gå sin väg och skyndade sig sedan hem.

Hemma var inte där mamma och hennes bröder och systrar bodde. Det var på Fitchs gård. Hon hade flyttat dit som piga när hon bara var sex år gammal. Varje dag arbetade hon hårt och hjälpte fru Fitch med tvätt, strykning och matlagning. Hon gick ofta upp före solen. Hon tände brasan, knådade bröd och kärnade smör. Hon åkte och besökte sin egen familj så ofta hon kunde.

Några dagar senare tänkte Jane på missionären igen när hon hängde upp herr Fitchs skjortor på tork. Kläderna flaxade i den friska vinden.

Pastorn hade sagt att hon inte skulle gå dit, men ... hon behövde göra det. Hon behövde se om den här mormonen kunde hjälpa henne hitta sanningen som hon sökte efter. När hon var klar med att hänga tvätten hade hon bestämt sig. Hon skulle gå på mötet oavsett vad någon annan sa.

På söndagen vaknade Jane vid soluppgången, satte på sig sin bästa klänning och gick ensam till mötessalen. Hon satte sig tyst på en träbänk längst bak i salen. Jane log när hon såg hur många som var där. Det verkade som om hon inte var den enda som sökte efter något mer!

Det blev tyst i rummet när äldste Wandell ställde sig upp. Nästa timme gick fort medan han talade om Mormons bok och en profet som hette Joseph. Han sa att man kunde döpas genom nedsänkning, precis som Kristus hade blivit. Och han pratade om att de heliga skulle samlas i en stad långt bort som hette Nauvoo. I slutet av mötet var Janes hjärta så fullt att hon knappt kunde andas.

Den kvällen besökte Jane sin familj.

"Och vad tyckte du om missionärens budskap?" frågade Janes mamma när Jane förklarade hur hon hade tillbringat söndagen.

"Jag är helt övertygad om att han presenterade det sanna evangeliet", sa Jane. "Jag måste ta emot det. Jag ska döpas nästa söndag."

"Döpas? Du ska gå med i en annan kyrka?" frågade hennes bror Isaac och drog fram en stol.

"Ja! Det är det här jag har sökt efter. Det är sant."

Isaac förstod att hon menade allvar. "Så vad händer sedan?" frågade han tyst. "Vad ska du göra när du har blivit döpt?"

"Jag ska samlas med de heliga", sa Jane. "Jag ska bege mig till Nauvoo."

Fortsättning följer ... ■

Författaren bor i Texas, USA.